

Resumim

written by Pere Grau i Rovira | 20 de juny de 2023

Amic lector: en aquestes línies no hi trobarà res de nou que no hagin dit veus més autoritzades que jo. El que intento és només condensar-ho i afegir-hi un parell de modestes observacions. Prengui la bona voluntat...

Primer. La patacada rebuda pels partits teòricament independentistes a les eleccions municipals, es repetirà de ben segur el 23J, i aquesta vegada Junts (sense l'efecte Trias a Barcelona) ho notarà més. Les CUP es poden quedar sense escons a Madrid, cosa que no els hi farà, suposo, gaire fred ni calor.

Segon: Mentre Oriol Junqueras sigui encara qui mana i fa i desfà a ERC, el partit seguirà perdent el suport dels independentistes fidels a l'esperit de l'octubre del 2017. Sembla que a Twitter, ell o algú altre del partit ha dit que el que vol ERC és "un estat dins de l'Estat espanyol". Això almenys és un començament de sinceritat i de dir que en la independència ja no hi creuen. Però la fórmula per dir-ho és tan indefinida, tan plena d'interrogants, que només es pot mirar com un intent d'amagar amb núvols de fum una tornada a una situació en la qual només torni a disputar-se l'hegemonia del partit en una autonomia amb un altre nom. Un estat dins d'un estat només és possible en una federació entre iguals, impulsada des de baix, des del poble. Algú és, avui per avui, tan ingenu de creure que a Espanya aquesta possibilitat existeix?

Tercer: Sembla que les enquestes del CIS apunten a la idea que Pedro Sánchez, fent coalició amb Sumar aconseguirà continuar com a cap de govern a Espanya. Ell haurà aconseguit dos objectius de cop: relativitzar la seva ensopegada a les eleccions municipals i autonòmiques espanyoles, i assegurar-se (potser?) la cadira per quatre anys més. Però pels partits

catalans, l'única conseqüència serà perdre encara una mica més del poc pes que tenen a Madrid i que tan malament aprofiten.

Quart: Ni que aquesta vegada, la patacada torni a ser més fluixa per Junts que per ERC, els juntaires no tindran cap motiu d'eufòria si no aconseguen definir d'una vegada quina ala del partit decideix finalment un camí clar: el camí puigdemontista cap a la independència sense mitges tintes, o el neoconvergent cap a un neoautonomisme que pocs peixos rebria al seu cove.

Cinquè: un dels grans atots de Junts de cara a l'electorat és ser "el partit de Puigdemont". I és comprensible que el president encara es recolzi en aquesta formació. A manca d'una altra més clara i decidida, no té alternativa. Però si en sorgís una altra, aquesta situació podria fondre's com la neu el juliol. Una nova formació no és impossible. Pot sorgir del lloc més impensat. D'una llista civil, d'una fragmentació i nou reagrupament de l'espai juntaire, etc. I si això vingués, si es formés el que jo en dic un "Moviment Octubrista", el president disposaria d'un nou bloc de suport millor i més efectiu que el que té ara, afeblit pels que l'estiren en dues direccions oposades.

Sisè: La gent que tant a ERC com a Junts, ho veu tot primordialment com la manera d'assegurar-se un bon sou a qualsevol lloc de l'administració, no serà qui salvi els partits de la seva progressiva ensorrada. I pot venir moment que ni aquest lloc tinguin segur. Ben entès: jo no els critico per una manera de pensar ben humana i estesa a tots els partits del món. Però si són ells els que d'una manera o altra empenyen el partit, si no ho fa gent amb més visió de futur, amb més connexió amb el que voldria la major part del seu electorat, aquests partits tenen mala peça al teler.

Final del sermó i ara a veure quin panorama trobem els dies següents al 23J.